

Szauer Ágoston

ÁRAMLÁS

Megint a rég látott szoba,
mély párnák, árnyképek sora.
Most nincs szükség beszédre.

Minden kis térdarab modul,
a mozgás lassan átvonul
egy végenincs regénybe,

a függönyrés mögül pedig
ribiszkeillat érkezik
az évszak ellenére.

FÉNYVISZONYOK

A tér amúgy inkább sötét.
Véletlen az, hogy nap van itt,
a kő csodálja – nézz mögéd –
ember faragta árnyait.

Uzsonna. Bent az asztalon
diódaként méz cseppje ég.
Nem lesz vak éj, csak kék nagyon,
továbbhajózni épp elég.

Hegyi Zoltán Imre

JELENTÉS

Most ágyra járok. Kenyeret eszem,
és néha főttet. Olyankor mindig: vendég.
Vannak vendéglátók. Elegen.
De bárkinek bátran terhére lennék.

Elhagy a tisztaság: a fogkefe,
a fésű először; aztán a szappan.
Nem csókolódzom úgylis több hete –
majd megfürdök, ha szólnak, hogy szagom van.

Minden beidegzett mozdulat,
a szokásaim elhullnak. A mérgek:
a kávé, cigaretta tartanak
bennem parányi, romlott testiséget.

E kéretlenség hulltán mi marad,
még nem tudom, de mint beteg a testét:
rémült boldogsággal figyelem,
hogy meddig még, és hogy mivé esek szét.

Lackfi János

A LOMB

A lomb, a lombozatnak ezernyi serpenyője,
ezernyi domborított bársony levél-ülőke,
ezerféle üleppel telepszik rá a szellő,
ki pohos itt, ki vézna, s mily gömbölyű e sellő,
van, ki izeg-mozog, mert azt a koncerten így kell,
van, ki előredőlve padba vés nagy betűkkel,
van, aki üli súllyal, mint tette életében,
s habár remeg, de meg nem szabadul a levél, nem,
emez emészt, a kávé, sörét vagy napilapját,
amaz dohányzik éppen, amíg a fát kirakják,
olyik csak félfenékkel ül, széke félrebillen,
tán a tartózkodása hozta, majd vitte innen,
más lovagolva ül meg, mert az olyan diákos,
más hintázik, akár a hintaszékben, hisz álmos,
megint más ringatózik, a székét hátradönti,
és hátrabukfencezve a semmi mélyén köt ki,
mást mér mindenkinek, jár fel-le, fel-le a mérleg,
serpenyői csapódnak, akár a moziszékek